

—Però és que el conflicte ha vingut del vostre silenci. Per què no m'ho confiaveu a mí, com ara m'ho confieu?

—No sé què dir-li; ja ho veig que he faltat; per això ara me'n confesso com d'un gros pecat. Cregui que si de moment me va semblar que feia un bé, després me n'he penedit moltes vegades!...

—Sortosament, veniu a temps encara de rellevar-me d'un gros càrrec de consciència.

—Vol dir, mossèn Joan?—féu tota astorada la senzilla llevadora.

—I és clar. En Felip, al sol pensament que la seva filla se li morís per culpa de no deixar-la casar amb el qui ell creia que era el seu germà, va deixar aquest món, amargat, pensant que Nostre Senyor ja el perdonaria, pel sacrifici que ell s'imposava; però em deixà a mí, en fer-me marmessor del testament, un cas de consciència que el turmentava. Jo, com vós comprendreu, no podia pas consentir, sabent-ho, la unió dels dos germans; i ho sabia justament perquè en intercedir en favor dels dos joves, en Felip em confessà aquest engany que ara em dieu i que ell havia cregut veritat. Ara, la vostra confessió, encara que vinguda a deshora per al pobre Felip, a mí em relleva del terrible compromís.

—Així Déu m'haurà tocat el cor—digué, amb veritable alegria, la llevadora.

—Segurament que serà així, Madrona, perquè jo tan sols esperava en la Divina Providència per a sortir d'aquest trànzit tan difícil, no solament com a marmessor, sinó que també com a sacerdot.

I, així, va donar fi la confessió de la vella llevadora.

XI

Per a no donar lloc a murmuracions, en Ventureta continuà el seu negoci a Barcelona i al cap de cinc anys en tornà «fet un home». La Ció recobrà la salut perduda, i l'alegria s'ensenyorí del gran casal de dies ha, puix que en Ventureta venia molt sovint, sols fós d'escapada, per a veure la nineta dels seus amors.

El senyor Rector, que s'anava fent més vell cada dia, satisfet de veure aquell devassall d'alegries dessota d'aquell cel tan blau i tan serè, només tenia una fal'lera: que Déu li dongués vida i salut per a poder emmaridar, en l'esglesieta dels seus amors, aquella parella que ell estimava amb tota l'ànima.

I encara Déu bondadós li va donar el pler de fer cristià el primer fill del venturós matrimoni.

FI

VIDA I MORT

Conte curt, per ESTEVE SARROCA

EL silenci i la quietud que pels blancs passadissos del nou Hospital regnaven, sobtadament fóren trencats pels anants i vinents de les monges que acudien, atrafegades i apressades, a l'ampla portada de l'edifici. La porta fóu oberta de bat a bat i al cim de la rampa que menava fins a ella, hi aparegué un automòbil tot empolsat.

Obert que fóu, l'espectacle que mostrava era prou per a embascar persones que no haguessin tingut la fortitud d'ànim d'aquelles sofertes dones, àngels de la pietat humana.

Estirat damunt del seient, pàl·lid com la mateixa mort, amb els ulls clucats i les mans laces, jeia abatut un jove; pels estrips de la seva roba esparracada, uns rajolins de sang degotaven damunt la catifa, i també el «macasar» on s'apoiava, s'havia empastifat amb grosses taques de sang i pols. No es queixava, i això esfereïa més que no pas la visió de la sang vessada.

Amb tota pressa fóu entrat dintre la sala d'operacions i despullat pels mateixos senyors que l'acompanyaven, mentre s'esperava l'arribada del metge del poble, que havia estat cridat per telèfon. No trigà pas cinc minuts a presentar-se, i tot seguit va procedir al reconeixement del ferit i a la seva primera cura.

Fora de la sala, prop dels finestrals que donen al jardí, —amarat de sol en aquella tarda lluminosa d'abril— els acompanyants del ferit explicaven el tràgic fet a les Germanes de la Caritat, que escoltaven esglaiades.

Era la tragèdia de molts dies; una tragèdia vulgar, que sempre sembla nova i que es repeteix amb insistència dolorosa. Encastat a un plàtan de la carretera, un munt de ferros vinclats i ennegrits pel foc deia amb muda eloqüència el violent sotrac rebut pel vehicle; quatre passes més endavant, estirat dintre el rec lateral, hi havia quedat un home que millor

semblava un cadàver; recollit ràpidament, fóu enquistat en l'auto providencial i portat al primer poble.

Es repeteixen molt sovint aquests fets dramàtics, i aquesta vegada li tocava a l'Hospital rural rebre les despulles sangonoses de la víctima.

El doctor sortí de la sala brandant tristement el cap: les ferides eren moltes i greus; calia una vigilància continua damunt del ferit per a vèncer les perilloses complicacions que podien presentar-se.

I fóu encarregada la germana Maria, la nova germana vinguda feia poc del noviciat, d'aquest servei tan grat a Déu.

Còm sofrí, la pobre Germana, aquells primers dies d'inquietud, de temors, de minces esperances que s'esvaïen tot just il·luminaven l'ànima com un llampec gloriós!... I el metge, sempre callat, atent sols a la seva tasca, sense comprometre's a donar cap bona nova.

La germana Maria cuidava del ferit com una mare amorosa que enforteix l'esperit a la vista del dolor. Les hores de deliri del jove moribund, les passava acotxant-lo suament, amb tendresa infinita, provant de fer-li engolir els medicaments sedants receptats pel metge, i en les hores d'ensopiment del malalt, resava amb murmuri de plàcid rajolí d'aigua que s'escorre per entre la tendra herba que apaga el soroll; a voltes, el rajolí topava amb una pedra cantelluda i el murmuri es transformava en gemec; era quan l'infermera sanglotava.

Així passaren uns dies, no molts; però a la germana Maria li varen semblar una eternitat.

Una tarda, cap a la vesprada, quan ja la religiosa havia encès el llantió de la tauleta de nit i al sostre hi començaven a giravoltar les ombres tenebroses de la nit, el malalt va obrir els ulls; la vista estranyada recorria la cambra amb una curiositat de bon auguri. La germana Maria resava, els ulls perduts en aquell emboirament ataronjat de la posta